

SVĚDEK TOUHY, MESIÁŠ SVĚTLA

J.M.W. Turner byl vyjímečný člověk a umělec, který žil ve vyjímečné době plné společenských změn a technických objevů. Narodil se 23.4. 1775 v Londýně. Od věku 10-11 let se datují první, jím podepsané kresby. Od 13 let pracuje jako kreslíř pro architektky Thomase Hardwicka a Thomase Maltona a je přijat na zkušební dobu do Královské Akademie, kde je oceněn Velkou stříbrnou paletou Společnosti pro umění za kresbu krajiny. Brzy získává plné členství v Akademii a je jmenován profesorem perspektivy.

Turner věnoval velké úsilí tomu, aby své krajiny pojímal velice komplexně, tzn. že v nich velmi často reflektoval aktuální vývoj v Anglii nebo v Evropě. Během svého života zažil zásadní společenské i politické změny – celou Napoleonovu éru od jeho vstupu na politickou scénu až po neslavný konec na ostrově Sv. Heleny, zažil válku s Francií a Španělskem, za jeho doby byla vydána Deklarace nezávislosti v Americe, rozjela se parní železnice s osobní přepravou a první parník přepnul Atlantik. Na toto všechno Turner ve své tvorbě dokázal reagovat – náměty, volbou barevnosti, symbolikou. Kromě toho byl tím géniem, který významným způsobem rozvinul a posunul používání akvarelových barev včetně průběžného testování nových materiálů – ať již mluvíme o barvách nebo použitých papírech.

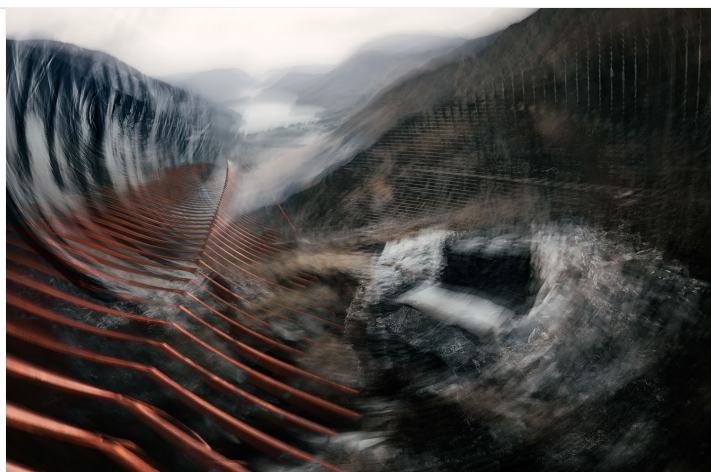
Tématicky jsem si zvolil linku reflexe průmyslového vývoje, protože Turner se průmyslové revoluci věnoval často a mně přišlo zajímavé tuto linku dotáhnout tak trochu ad absurdum. V principu mi šlo tedy o to, podívat se na anglickou /benátskou krajinu a dostat do ní průmyslové konotace, ale ze současné doby. Obdobně jako v případě Césara Manrique jsem do projektu přizval kolegy fotografy.

Kolekce získala druhé místo v profesionálních kategoriích „Open Theme“ a „Photomanipulation“ v NEW YORK PHOTOGRAPHY AWARDS 2022, získala Official selection v profesionálních kategoriích „Fine Art“ a „Collage“ od poroty v IPA 2022, získala Official Nominee v profesionální kategorii „Photomanipulation“ od poroty FAPA 2023 a dva z obrazů byly oceněny Honourable mention v profesionálních kategoriích „Photomanipulation“ a „Fine Art“ v soutěži CHROMATIC AWARDS 2022.

LAKE DISTRICT

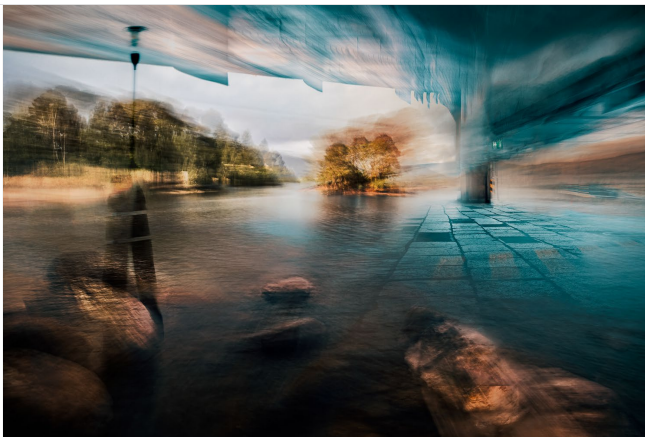
JMWT-01 - „Vidíte ten oceán, pane profesore? Nežije snad skutečným životem? Nemá své hněvy i své lásky? Včera s námi usnul a teď se po klidné noci zas probudil.“
Jules Verne, Dvacet tisíc mil pod mořem

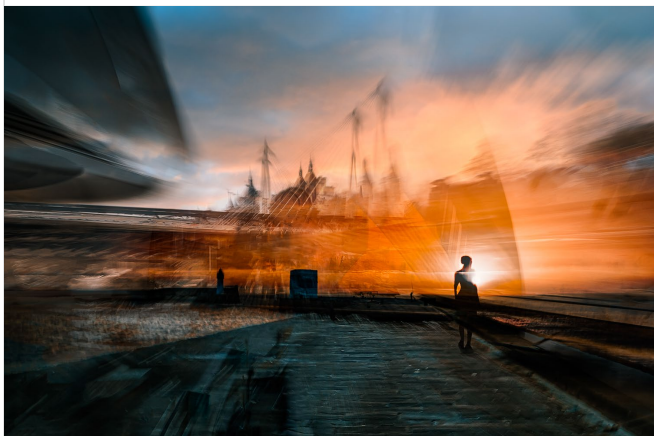
JMWT-02 - Celý trup, paluba, kajuty a kabiny byly ze slameného papíru změněného tlakem v kov. Velkou výhodou tohoto materiálu, pohybujícího se ve velkých výškách, byla i jeho nehořlavost. Různé součástky stoupacích i hnacích vrtulí, jejich osy a lopatky byly vyrobeny z hmoty, jejíž hlavní složkou byla pružná a nad palubou se tyčilo třicet sedm svislých os pevná želatinová vlákna. Tato hmota se dá libovolně tvarovat, je nerozpustná v plynech i v kyselinách a jako dokonalý izolátor se zvláště dobře hodila k elektrickým strojům Albatrosu.
Jules Verne, Robur dobyvatel

JMWT-03 - Než pouze ti, kdo jdou, jen aby šli už zase, cestují vskutku; svým vedení osudem, s lehkým srdcem, jež balónu podobá se, dříve, aniž vědí proč, vždy znovu to své: jdem! ti, jejichž touha má tvar oblak větrem hnaných, a sní, jak nováček sní kanónu rád, o širých rozkoších, měňavých, nepoznaných, jimž nikdy lidský duch neuměl jména dát.
Charles Baudelaire, Cesta

JMWT-04 - Já zvednu se a půjdu, vždy ve dne, za noci z jezerních břehů slyším pleskot vod slabounce. Na šedé dlažbě stojím, na prašné silnici a ten zvuk mě bere za srdce.
William Butler Yeats, Jezerní ostrov Innisfree

JMWT-05 - Kdybys teď, stíne, přišel do města, buď abys postál před svým pomníkem (je zaplacená sochařova mzda?), či potěšit se, nežli zhasne den, slanými doušky vzduchu od moře, když třeptat racků lidi vystřídal a domy stojí v pusté nádhře, tím spokoj se a pak se zase vzdal. Dál vládnou čachry.
William Butler Yeats, Stínu

JMWT-06 - Nám sláva sluneční a moře fialová, nám sláva zlatých měst, západu slavný třept neklidnou chtivost v srdci zažihaly znova do vábného se lesku nebe ponořit. Ta nejbohatší města, nejskvělejší kraje nebyly tajemné a svůdné jako ty, jež staví náhoda, když s oblaky sí hraje, a vždy nás jala touha plná tesknoty.
Charles Baudelaire, Cesta

JMWT-07 - „Dost! Když promluví věda, nezbyvá než mlčet!“
Jules Verne, Cesta do středu Země

JMWT-08 - Ostré světlo zářící skleněným kotoučem — podobalo se světelnému přístroji v majáku — pocházelo ze dvou elektrických svítidel, které dosud hořely ve vzduchoprázdňem poklopu; svítlný pořád ještě napájel elektrický proud ze silného galvanického článku. Uprostřed místnosti v tomto oslňujícím jasu se seděla lidská postava, nehybná jako z mramoru, nesmírně zvětšená lomem paprsků v čočce — jako sfinx v egyptské poušti.
Jules Verne, Ocelové město

JMWT-09 - Nenávídím tě, Moře! Skoky tvé a ryk sám v sobě nacházím; ten přehořký smích hoře, jimž chrlí nešťastník své spílání a vzlyk, já slyším zaznívat v nesmírném smichu moře. Ó Noci, nebýt hvězd, jež světly tisíce mluví tak po známu, jak byla bys mi drahá! Neb hledám černa jen a prázdnoty a naha!
Charles Baudelaire, Posedlost

JMWT-10 - Byl bych velmi rád navštívil tento útes, dlouhý tisíc pět set kilometrů, na němž se neustále rozvílněné moře rozbíjí se strašným rachotem, podobným rachotu hromu. Ale Nautilus se svými skloněnými bočními plochami nás zavedl do velikých hloubek, takže jsem z vysokých korálových stěn nic neviděl.
Jules Verne, Dvacet tisíc mil pod mořem

JMWT-11 - Když ráno vyplujeme, mozek ohně plný a srdce těžké hněvem, plno hoře v něm a hořké touhy, jdem po táhlém rytmu vlny své nekonečno houpat v moři konečném: jedni, kdo z bídné vlasti prchli bez loučení, a druzí, kolébk svých hrůza, a pak my, hvězdáři v očích kruté Circe utopení, jež nebezpečnými nás mučí vůněmi.
Charles Baudelaire, Cesta

JMWT-12 - Až jednou stihne nás a klekne na hřbety nám, dál budem doufat a „Kupředu“ volat zas, jako když pluli jsme kdys do Číny či jinam, v dál oči upřeny a větru vydán vlas, po moři Temnot se na dlouhou plavbu dáme šťastni jak mladý poutník. Zdali slyšíte ty hlasy čarovné, ty smutné hlasy známé, jak pějí: „Tudy! Vy, kdo jísti toužíte vonný plod Lotu! Zde je kraj ten, kde se sklízí zázračné ovoce pro srdce hladová; pojdte se sladkosti zptit podivnou a cizí tohoto odpůdne, jež navždy potrvá!“
Charles Baudelaire, Cesta

LAKE DISTRICT – studie

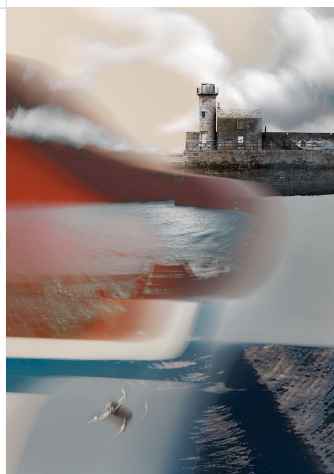
JMWT-13 - Chtěl bych být nevědomý jako svítání, které pohlédne cestou na starou královnu, měřící město špendlíkem brože, nebo na mužská těla svaštělá, pedantské Babylóňany, jak pozorují planety, jejich dráhy, sklonky, a když s příchodem luny hvězdy vybledají, vezmou tabulky a počítají.
William Butler Yeats, Svítání

JMWT-14 - Je chrámem příroda s živými pilíři, jež slovy zmatenými někdy zahovoří; v symbolů černé hvozdy se tu člověk noří, jež na něj důvěrně svůj pohled zamíří. Jak táhlé ozvěny, jež zdaleka se mísí v jednotě hluboké, dálné a temnotné, rozsáhlé jako noc a jako světlo dne, tak vůně, barvy, zvuky odpovídají si.
Charles Baudelaire, Vztahy

JMWT-15 - Slyšel jsem vetché starce hovořit: „Vše uplyne a mine. Nemůže nikdo věčně žít.“ Ruce jak drápy a jejich kolena jak stará tmíska zkroucená nizučko při hladině. Slyšel jsem vetché starce hovořit: „Nemůže žádná krása věčně žít, uplyne po hladině.“
William Butler Yeats, Starci se obdivují ve vodě

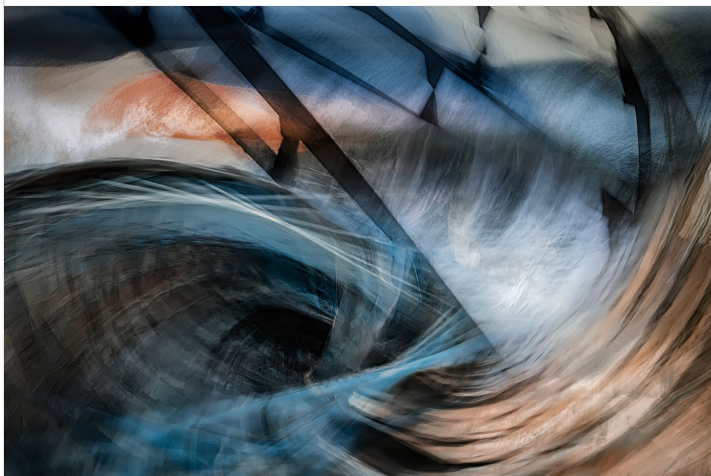
JMWT-16 - Zkrátka pouze jediný ředitel meteorologické stanice se vyjádřil k této věci jasně, navzdory posměchu, který mohlo jeho tvrzení vyvolat. Byl to Čiřian, ředitel hvězdárny v Zi-Ka-Wey, postavené uprostřed širé planiny nejméně čtyřicet kilometrů od pobřeží, v místě s nesmírným obzorem a s čistým vzduchem. „Je možné,“ řekl, „že tento předmět je prostě aviatcký přístroj, létající stroj!“ Jak směšné!
Jules Verne, Robur dobyvatel

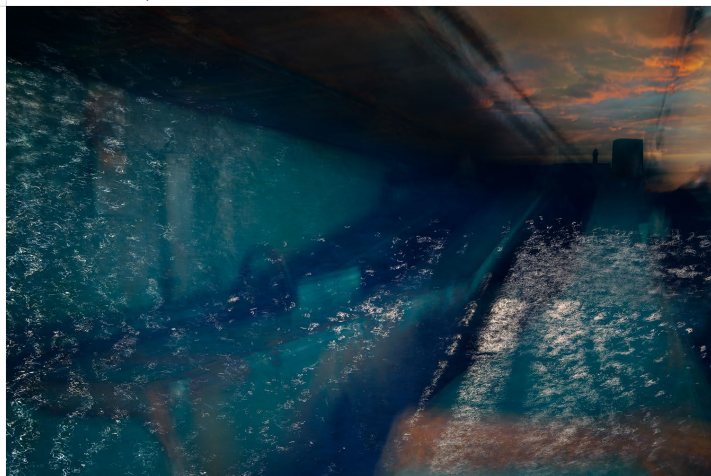
JMWT-17 - „Ale i teď zbývá naděje. Nebudu vám dávat rady, říkat udělejte to nebo udělejte tamto. Ale řeknu vám toto: vaše výprava stojí na ostří nože. Zabloudí jen trochu a selže, ke zkáze všech.“
J.R.R. Tolkien, Pán prstenů

JMWT-18 - "Holub létá!" zvolal jeden z nejtvrdohlavějších aviatiků. "Ovládneme vzduch tak, jako jsme ovládli zemi," odpověděl mu jeden z jeho nejvášnivějších přívrženců. "Po lokomotivě sestrojíme aeromotivu!" volal nejhluchnější ze všech, který využil hlásné trouby tisku k vyburcování Starého i Nového světa.
Jules Verne, Robur dobyvatel

JMWT-19 - Tížily mě děsivé přízraky. Viděl jsem v těchto tajemných končinách celý svět neznámých zvířat, z jejichž rodu jako by byla i tato ponorka, která žila, pohybovala se a byla právě tak strašná jako ona zvířata. Pak se mi myšlenky uklidnily, má představivost přešla v těžkou ospalost a já brzy upadl do spánku.
Jules Verne, Dvacet tisíc mil pod mořem

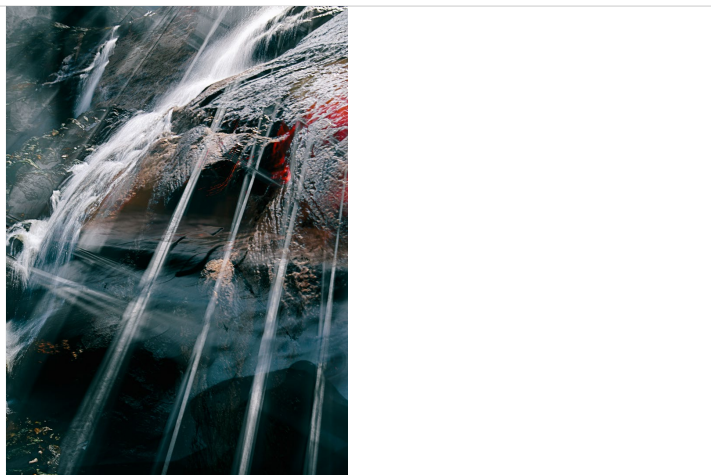

JMWT-20 - Tížily mě děsivé přízraky. Viděl jsem v těchto tajemných končinách celý svět neznámých zvířat, z jejichž rodu jako by byla i tato ponorka, která žila, pohybovala se a byla právě tak strašná jako ona zvířata. Pak se mi myšlenky uklidnily, má představivost přešla v těžkou ospalost a já brzy upadl do spánku.
Jules Verne, Dvacet tisíc mil pod mořem

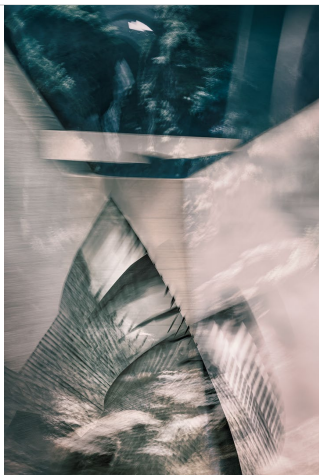
ALPY

JMWT-21 - Ke které části zeměkoule Albatros nyní letí? Lze připustit, že by se odvážil v zimě až nad jižní polární moře a nad polární pevninu? I když připustíme, že chemikálie jeho članků vydrží mrazivou atmosféru a nezamrznou, nebude celé posádkě hrozit smrt, strašná smrt mrazem?
Jules Verne, Robur dobyvatel

JMWT-22 - Pod letounem se řítily vody přes vodopád tvaru podkovy. Vypadal jako obrovský proud krystalů, nad nímž se vytvořila rozkladem slunečních paprsků velká duha. Byl to nádherný pohled.
Jules Verne, Robur dobyvatel

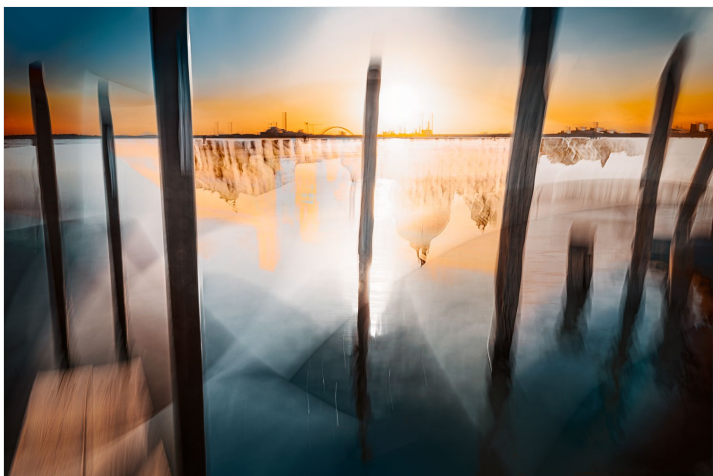

JMWT-23 - My, hrůzo! kroužíme jak včelek nebo koule v jich poskocích a tanci: vždyť i ve spaní Zvědavost mučí nás a točí námi v kole jak Anděl zlý, jenž bičem slunce pohání.
Charles Baudelaire, Cesta

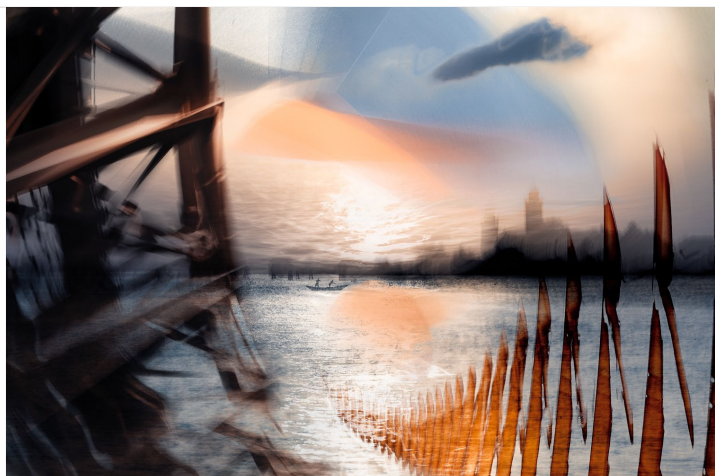

JMWT-24 - Chronometr: 8 hod. 27 min. ráno Barometr: 637 mm Teploměr: 6° C Směr: Východjihovýchod Poslední údaj získal v temné chodbě s pomocí busoly. „A nyní, Axele, se opravdu vnoříme do zemského nitra!“ zvolal pak nadšeně. „Tohle je přesně chvíle, ve které naše cesta začíná.“
Jules Verne, Cesta do středu země

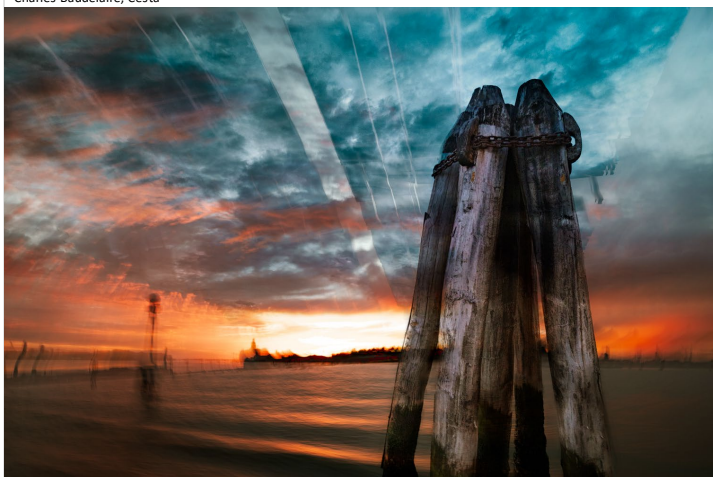
BENÁTSKÁ LAGUNA

JMWT-25 - Nám sláva sluneční a moře fialová, nám sláva zlatých měst, západů slavný trpyt neklidnou chtivost v srdci zažihaly znova do vábného se lesku nebe ponořit.
Charles Baudelaire, Cesta

JMWT-26 - Nalej nám svého jedu, by v nás síla vtekla! My chceme, tak ten oheň v mozku pálí nám, vrhnout se do jícnu at Nebe, aťsí Pekla, až na dno Neznáma, a najít nové tam!
Charles Baudelaire, Cesta

JMWT-27 - Občas se nám též zdálo, že se ve tmě rýsuje silhouetta jakási - jako loď, jež se blíží... Také občas povstal ve vodě jakýsi vír, jakoby se v hlubinách zátoky něco hýbalo.
Jules Verne, Pán světa

JMWT-28 - Viděl jsem archipely hvězd a ostrovy, kde plavci dokořán horečné nebe bylo; v těch nocích bezvedných zda spíte snad, ó vy bez počtu zlatí ptáci, příštích časů Sílo?
Jean Arthur Rimbaud, Opilý koráb

JMWT-29 - Než samy temnoty jsou plachty visící, kde trysklé z očí mých se roje zjevují mi bytostí zmizelých s pohledy důvěrnými.

Charles Baudelaire, Posedlost

JMWT-30 - Na konci pak článku Evening Stáru byl následující zvláštní přehled : „Po tajemném automobilu tajemná loď. „Po tajemné lodi tajemný stroj, který pluje pod vodou. „Lze z toho usuzovat, že všechny tři pocházejí od téhož vynálezce a že všechny tři jsou toliko jediným strojem?“

Jules Verne, Pán světa

JMWT-31 - Úžasní poutníci, v svých očích psány máte, jak moře hlubokých, příběhy dlouhých cest! Otevřte paměť svých skříňně přebohaté, podivuhodné šperky z éteru a hvězd. Bez páry, bez plachet my na cestu chcem vyjet! Je v našich žalářích tak nudno. Nuže sem, na hladkém plátně našich myslí nechte mít vzpomínky plaveb svých i s jejich obzorem. Tož co jste viděli?

Charles Baudelaire, Cesta

JMWT-32 - A ti miň pitomí, šílenství milovníci, by stádu unikli, jež osud stěsnal kol, v opia nesmírného klín se vrhající! — To světa celého je věčný protokol.“

Charles Baudelaire, Cesta